

În această serie:

Tunurile din Navarone

Forța 10 din Navarone

Acolo unde se avântă vulturii

HMS Ulysses

ALISTAIR MACLEAN

ACOLO UNDE SE AVÂNTĂ VULTURII

Traducere din limba engleză și note
CĂTĂLIN GEORGESCU

Huruitul celor patru motoare imense îi călca pe nervi și le asalta timpanele până la limita suportabilității. Nivelul decibelilor, aprecie Smith, trebuie să fi fost același ca într-o fabrică de cazane, și încă una care funcționa peste program, iar gerul înțepător din cabina aceea de zbor mică și ticsită de instrumente era, în mod clar, de origine siberiană. Punându-le în balanță, reflectă el, ar fi ales oricând fabrica siberiană de cazane pentru că, în pofida neajunsurilor ei, aceasta nu prezenta riscul de a cădea din cer sau de a se izbi de vreun munte, lucruri care, date fiind circumstanțele actuale, erau destul de probabile, dacă nu chiar iminente, oricât de mult ar fi ținut pilotul bombardierului lor de tip Lancaster să creadă contrariul. Smith întoarse privirea de la lumea întunecată și opacă de dincolo de parbriz, unde ștergătoarele duceau o luptă fără sorți de izbândă cu ninsoarea abundentă, apoi se uită din nou spre bărbatul aflat în scaunul din stânga, cel al căpitanului.

Căpitan-comandorul Cecil Carpenter se simțea în largul său în acest mediu, mulțumit ca o stridie în cochilie. Orice comparație cu o fabrică siberiană de cazane ar fi fost, în ochii lui, doar plăsmuirea unei minți tulburate. Era destul de limpede faptul că vibrația aceea trepidantă era pentru el la fel de liniștitoare

precum serviciile celui mai priceput maseur, urletul motoarelor – și de-a dreptul soporific, iar temperatura ambientală – perfect potrivită pentru un bărbat cu gusturi literare atât de lejere ca ale sale. În fața lui, la o distanță numai bună pentru citit, se afla o carte, așezată pe o masă pliantă deschisă dintr-o parte a cabinei. Din ce văzuse Smith aruncând întâmplător o privire la coperta cu accente de senzațional, înfățișând un cuțit plin de sânge înfipt în spatele unei fete care nu părea să aibă haine pe ea, căpitan-comandorul cam disprețuia romancierii contemporani mai serioși. Întoarse o pagină.

– Magnific, spuse el cu admirație în glas. Trase adânc dintr-o pipă veche ce mirosea a furnal. Cerule, dar tipul ăsta chiar știe să scrie! E interzis, desigur, tinere Tremayne, zise el către flăcăul imberb din scaunul copilotului, așa că nu ți-o pot împrumuta decât atunci când o să crești mare. Flutură cu mâna prin aerul încărcat de fum pentru a-și îmbunătăți vizibilitatea, apoi se uită acuzator spre copilotul său. Locotenente Tremayne, iar ai expresia aia îngrijorată și suferindă pe chip.

– Da, să trăiți! Adică nu, să trăiți!

– Face parte din starea proastă de lucruri a vremurilor noastre, zise Carpenter cu amărăciune. Tinerilor de azi le lipsesc atâtea, cum ar fi respectul pentru tutunul bun de pipă sau încrederea în ofițerii lor superiori. Oftă adânc, marcând cu grijă pagina din carte, o închise și o puse deoparte, apoi se îndreptă în scaun. Ai crede că orice om ar trebui să aibă dreptul la un pic de liniște și tihnă în cabina lui de zbor.

Deschise hubloul din dreptul lui. O rafală de vânt rece amestecat cu zăpadă năvăli în carlingă, aducând cu ea și urletul brusc amplificat al motoarelor. Carpenter

făcu o grimasă și scoase capul afară, protejându-și ochii cu mâna dreaptă înmănușată. Cinci secunde mai târziu, scutura din cap abătut, strângând din pleoape ca și cum ar fi fost cuprins de o durere puternică. Își retrase capul, închise hubloul, își scutură zăpada din părul roșu ca focul și de pe magnifica sa mustață cu colțurile răsucite în sus, apoi se întoarse spre Smith.

– Nu-i lucru puțin, domnule maior, să te rătăcești pe viscol, pe cerurile nopții deasupra Europei sfâșiate de război.

– Ah, nu din nou, domnule, protestă Tremayne.

– Nimeni nu e infailibil, fiule.

Smith zâmbi politicos.

– Vreți să spuneți că nu știți unde suntem, domnule?

– De unde să știu? zise Carpenter și se lăsă din nou în scaun, apoi închise ochii pe jumătate și căscă din greu. Eu sunt doar un pilot. Avem un navigator, iar navigatorul are un radar, dar eu n-am încredere nici în unul, nici în celălalt.

– Of, of, spuse Smith scuturând din cap. Înseamnă că m-au mințit cei de la Ministerul Aviației. Mi-au spus că ați zburat în vreo trei sute de misiuni și că știți continentul mai bine decât cunoaște un șofer de taxi străzile Londrei.

– E doar un zvon tembel răspândit de niște elemente neprietenoase care încearcă să mă împiedice să obțin un post drăguț și liniștit la un birou, în Londra, zise Carpenter uitându-se la ceas. Îți dau un avertisment: te anunț cu exact treizeci de minute înainte să-ți facem vânt afară, în zona de parașutare. Urmă o a doua privire spre ceas și o încruntare adâncă. Locotenente Tremayne, abaterea ta gravă de la datorie pune în pericol întreaga misiune.

– Domnule?

Expresia de pe chipul lui Tremayne deveni și mai îngrijorată.

- Ar fi trebuit să-mi primesc cafeaua cu fix trei minute în urmă.

- Da, domnule. Imediat, să trăiți!

Smith zâmbi din nou, se ridică în picioare din poziția înghesuită în care stătuse în spatele scaunelor de pilotaj, părăsi carlinga și traversă fuzelajul Lancasterului spre partea din spate. Aici, în acest compartiment rece, întunecat și înfricoșător care semăna mai mult decât orice cu o criptă din fier, senzația de fabrică siberiană de cazane era și mai mare. Nivelul zgomotului era aproape de nesuportat, frigul era cumplit, iar pereții metalici ranforșați, care musteau de condens, nu făceau nici o concesie confortului vreunei vietăți. La fel cum n-o făceau nici cele șase scaune de pânză cu cadre metalice prinse de podea - funcționalismul o luase razna aici. Orice încercare de a introduce aceste instrumente sadice de tortură în penitenciarele Maiesității Sale ar fi stârnit un val de indignare națională.

În cele șase scaune stăteau înghesuiți șase bărbați, probabil cei mai amărâți pe care-i văzuse el vreodată, se gândi Smith. La fel ca el, toți erau îmbrăcați în uniforme ale trupelor germane de vânători de munte. Toți tremurau de frig, tropăiau din picioare și se băteau peste brațe, iar respirațiile lor înghețate atârnavă greu în aerul rece ca gheața. În fața lor, în partea de sus a tribordului fuzelajului, se afla o sârmă bine întinsă, care trecea pe deasupra ușii. De sârmă erau prinse niște cârlige, din care porneau în jos câteva corzi la capătul cărora se aflau niște parașute împachetate. La rândul lor, acestea erau așezate peste niște huse de diferite forme, doar una dintre acestea trădându-și conținutul prin vârfurile de schiuri care ieșeau în afară.

Parașutistul aflat cel mai aproape, un bărbat dârz și negricios cu trăsături hispanice, ridică privirea când intră Smith, care se gândi că nu-l văzuse niciodată pe Edward Carraciola arătând atât de supărat.

- Ei bine? Vocea lui Carraciola era la fel de supărată ca expresia de pe chip. Fac pariu că nu are mai mult habar decât mine unde suntem.

- Chiar pare că-și găsește drumul pe deasupra Europei deschizând hubloul și adulmecând aerul din când în când, recunosc Smith. Dar eu nu mi-aș face griji...

Se întrerupse când un sergent mitralior intră la ei din spatele avionului, aducând cu el un ibric cu cafea fierbinte și niște căni emailate.

- Nici eu nu mi-aș face, domnule, zise sergentul zâmbind înțelegător. Căpitan-comandorul are micile lui trucuri. Cafea, domnilor? Când suntem la bază susține că citește tot timpul romane polițiste și că se bazează pe vreunul dintre mitraliori să-i spună din când în când unde ne aflăm.

Smith cuprinse cu mâinile înghețate cana de cafea.

- Dar tu știi unde suntem?

- Desigur, domnule.

Păru sincer surprins, apoi arătă cu un gest al capului spre traversele de metal care urcau către turela mitralierei de deasupra.

- Urcați-vă puțin acolo, domnule, și uitați-vă în jos, spre dreapta.

Smith ridică întrebător o sprânceană, îi pasă cana, urcă scara și se uită în jos, spre dreapta, prin cupola din plexiglas a turelei. Timp de câteva secunde nu desluși nimic în întuneric, apoi, treptat, undeva departe dedesubt și abia vizibil prin ninsoarea abundantă, izbuti să distingă o luminiscentă fantomatică în noapte, care dezvăluia treptat o rețea de străzi iluminate. Pentru o

clipă doar, chipul lui Smith fu cuprins de o neîncredere totală, apoi reveni rapid la imobilitatea lui sumbră de zi cu zi.

- Ei bine, zise el recuperându-și cafeaua, cineva ar trebui să le zică asta și celor de la sol. Toată Europa ar trebui să stea cu luminile stinse.

- Nu și Elveția, domnule, explică sergentul cu răbdare. Acela este orașul Basel.

- Basel? Smith se holbă la el. Basel! Sfinte Dumnezeu, s-a abătut cu o sută zece, o sută treizeci de kilometri de la curs. Planul de zbor ne ducea pe la nord de Strasbourg.

- Da, domnule, spuse sergentul imperturbabil. Domnul căpitan-comandor spune că el nu înțelege planurile de zbor. Afișă un rânjete pe jumătate vinovat. S-o spunem pe-a dreaptă, domnule, acesta este ruta noastră obișnuită de intrare în Vorarlberg. Zburăm spre est, de-a lungul graniței elvețiene, apoi la sud de Schaffhausen...

- Dar asta e pe deasupra teritoriului elvețian!

- Serios? În nopțile senine poți vedea luminile din Zürich. Se spune că domnul căpitan-comandor Carpenter are o cameră rezervată permanent pentru el în Baur-au-Lac.

- Poftim?

- El zice că dacă ar avea de ales între a fi prizonier de război într-un lagăr din Germania și a fi închis în Elveția, știe de care parte a frontierei va coborî... După asta vom zbura spre partea elvețiană a lacului Constanța, apoi o luăm spre est, la Lindau, urcăm la două mii patru sute de metri ca să evităm munții și de acolo Weissspitze e la o aruncătură de băț

- Am înțeles, spuse Smith pe un ton lipsit de vlagă. Dar... Elveția nu obiectează?

- În mod frecvent, domnule. Plângerile lor par mereu să coincidă cu nopțile când ajungem noi prin zonă. Domnul căpitan-comandor Carpenter spune că e vorba despre un pilot răuvoitor din Luftwaffe care încearcă să-l discrediteze.

- Altceva? mai întrebă Smith, dar sergentul se afla deja pe drum spre carlingă.

Lancasterul se zgudui când ajunse într-un gol de aer, făcându-l pe Smith să se prindă de o bară pentru a-și păstra echilibrul, iar locotenentul Morris Schaffer de la Biroul American pentru Servicii Strategice, secundul lui Smith, înjură zdravăn când aproape toată cafeaua i se vărsă pe picior.

- Asta-mi mai lipsea, zise el cu amărăciune. Mi-a scăzut de tot moralul. Mă rog la Dumnezeu să *ne prăbușim* în Elveția. Gândește-te la minunatele șnițele vieneze și la ștrudelele cu mere. După câțiva ani printre voi, englezorii, cu carne de vită la conservă, praf de ouă și un pic de margarină pe zi, asta-i tot ce și-ar dori băiețașul mamei Schaffer. Fortificare!

- În plus, ai și trăi ceva mai mult, amice, zise Caraciola pe un ton ursuz. Toată combinația asta e dubioasă, domnule maior.

- Mă tem că nu înțeleg, zise Smith încet.

- E sinucidere curată, asta am vrut să spun. Ce adunătură! Uită-te puțin la noi! Zicând aceasta, făcu un gest către cei trei bărbați care stăteau cel mai aproape de el, pe partea stângă: Olaf Christiansen, un văr blond de-al lui Leif Ericsson¹, Lee Thomas, un galez brunet - ambii păreau ușor amuzați - și Torrance-Smythe,

¹ Leif Ericsson - explorator scandinav (cca. 970 - cca. 1020), fiul lui Eric cel Roșu, considerat în prezent a fi primul om care a descoperit America (cca. 999)

care avea un aer la fel de aristocratic ca al unui conte francez de viță veche în drum spre ghilotină sau de fost profesor la Oxford care și-ar dori să se afle mai degrabă pe sub arcadele universității. Christiansen, Thomas, bătrânul Smithy și cu mine. Suntem doar o adunătură de angajați civili, de funcționari...

- Știi prea bine ce sunteți, spuse Smith încet.

- Sau dumneavoastră. În huruitul desincronizat al motoarelor, întreruperea rostită încet de Smith trecuse neobservată. Un maior din Garda Neagră¹. Nu am nici un dubiu că făceați furori când cântați la cimpoi la El Alamein², dar de ce naiba sunteți dumneavoastră cel care ne comandă nouă? Fără supărare, dar nu vă pricepeți mai mult la treburile astea decât noi. Sau locotenentul Schaffer, aici de față. Un cowboy aeropurtat...

- Urăsc caii, zise Schaffer tare. De aceea am fost nevoit să părăsesc Montana.

- Sau George, și el aici, zise Carraciola fluturând un deget în direcția ultimului membru al grupului, George Harrod, un sergent transmisionist mic și îndesat care avea pe chip o expresie de profundă resemnare. Fac pariu că în viața lui n-a sărit cu parașuta.

- Am o veste pentru voi, zise Harrod cu stoicism în glas. Nici nu am mai zburat vreodată cu avionul.

- Nici măcar n-a zburat vreodată cu avionul, zise Carraciola disperat. Dumnezeule, ce adunătură de ratați! Tot ce ne trebuia era o echipă compusă din alpiniști de specialitate, membri ai unor comandouri, vânători de munte și spărgători de seifuri și ce avem, în schimb? Scutură din cap și adăugă: Ne avem pe noi.

¹ Black Watch - batalion de infanterie din Armata Regală a Scoției

² Aluzie la bătălia de la El Alamein (Egipt) din al Doilea Război Mondial, în 1942

Smith spuse cu blândețe:

- Noi suntem tot ce a putut obține colonelul. Fii cinstit. Ne-a zis ieri că singurul lucru pe care nu-l are sub nici o formă este timpul.

Carraciola nu-i mai răspunse și nici ceilalți nu deschiseră gura, dar Smith nu trebuia să fie clarvăzător ca să știe ce era în mințile tuturor. Se gândeau la același lucru ca el - la momentul când se aflaseră cu toții, cu câteva ore în urmă și la câteva sute de kilometri depărtare, în biroul de operațiuni al Amiralității din Londra, unde viceamiralul Rolland, care era, chipurile, comandantul adjunct al operațiunilor navale, dar în realitate era de multă vreme șeful MI6, divizia de contraspionaj a Serviciului Secret Britanic, împreună cu adjunctul său, colonelul Wyatt-Turner, îi informaseră pe un ton serios și fără tragere de inimă despre ceea ce ei recunoscuseră, tot cu seriozitate și fără tragere de inimă, a fi o misiune născută din cea mai pură disperare.

- Băieți, îmi pare teribil de rău și toate cele, dar de data asta timpul e esențial. Wyatt-Turner, colonelul masiv, cu fața roșcovană și mustața stufoasă, bătu cu bastonul într-o hartă de perete a Germaniei, arătând spre un loc aflat lângă granița de nord a Austriei și puțin mai la vest de Garmish-Partenkirchen. Omul nostru a fost adus aici în această noapte la ora două, dar cei din SHAEF¹, în nesfârșita lor înțelepciune, nu ne-au spus asta până la ora zece. Idioți nenorociți! Sunt niște idioți nenorociți, pentru că nu ne-au spus asta decât târziu, și sunt niște idioți de două ori mai nenorociți pentru faptul că nu ne-au ascultat sfatul de

¹ Supreme Headquarters Allied Expeditionary Force - Cartierul General Suprem al Forțelor Expediționare Aliate

la bun început. Doamne, oare vor învăța vreodată să ne asculte și pe noi? Scutură furios din cap, apoi bătu din nou în hartă și continuă: În orice caz, e aici. Schloss Adler. Castelul Vulturilor. Credeți-mă, își merită cu prisosință numele, doar vulturii ar putea ajunge acolo. Misiunea noastră...

- Dar cum de sunteți așa de sigur că se află acolo, domnule? îl întrerupse Smith.

- Suntem siguri. Mosquito-ul în care se afla s-a prăbușit la doar șaisprezece kilometri. Pilotul a reușit să transmită un mesaj chiar când se apropia de el o patrulă germană. Făcu o pauză, zâmbi sumbru și continuă: Schloss Adler, domnule maior Smith, este cartierul general comun al Serviciului Secret și al Gestapoului din sudul Germaniei. Unde altundeva l-ar fi putut duce?

- Chiar așa, unde? Cum a fost doborât, domnule?

- Prin cel mai blestemat ghinion. Am întreprins un raid de saturație¹ asupra Nürnbergului aseară și n-ar fi trebuit să mai existe nici un avion de luptă german pe o rază de o sută șaizeci de kilometri față de granița cu Austria. Dar l-a prins un Messerschmitt care patrula pe acolo. Asta nu are importanță. Ceea ce e cu adevărat important este să-l scoatem de acolo înainte de a vorbi.

- Va vorbi, zise Thomas pe un ton sumbru. Toți fac asta. *De ce* nu au luat în seamă sfatul nostru, domnule? Le-am zis asta cu două zile în urmă.

- Nu mai contează de ce, zise Wyatt-Turner pe un ton obosit. Nu acum. Însă faptul că va vorbi contează. Așadar, îl scoatem de acolo. Voi îl scoateți de acolo.

¹ Atac de saturație - tactică militară prin care partea atacantă încearcă să obțină un avantaj prin bulversarea capacităților tehnice, fizice și mentale de a reacționa ale atacatului; un asalt de forță

Torrance-Smythe își drese discret vocea.

- Există și parașutiști, domnule.

- Ești speriat, Smithy?

- Bineînțeles, domnule.

- Schloss Adler este inaccesibil și de nepătruns. Ar fi nevoie de un batalion întreg de parașutiști ca să-l cucerim.

- Desigur, zise Christiansen, faptul că nu este suficient timp pentru a organiza un atac masiv cu trupe parașutate nu are nici o legătură cu problema.

Christiansen părea binedispus, se vedea cu ochiul liber că ideea operațiunii îl atrăgea foarte mult.

Wyatt-Turner îi acordă onoarea unei priviri reci și albastre, apoi se decise să-l ignore.

- Caracterul secret și discreția sunt singurele noastre speranțe, continuă el. Iar voi, domnilor, am toată încrederea că puteți acționa în secret și discret. Vă pricepeți asta la fel cum vă pricepeți să supraviețuiți în spatele liniilor inamice, acolo unde ați petrecut cu toții perioade considerabile de timp. Maiorul Smith, locotenentul Schaffer și sergentul Harrod aici, la posturile lor, iar restul dintre voi în - hm - alte posturi. Cu...

- Dar asta a fost acum o sută de ani, domnule, îl întrerupse Carraciola. Cel puțin pentru mine, Smithy și Christiansen. Ne-am ieșit din mână. Nu suntem la curent cu ultimele descoperiri în materie de armament și tehnică de luptă. Și numai bunul Dumnezeu știe cât de mult ne-am pierdut antrenamentul. După câțiva ani petrecuți în spatele biroului, acum scot limba de-un cot și dacă alerg cincizeci de metri după autobuz.

- Asta înseamnă că trebuie să vă reintrați rapid în formă, nu-i așa? zise Wyatt-Turner pe un ton rece. Pe lângă asta, ceea ce contează cel mai mult este faptul că, cu excepția maiorului Smith, toți cunoașteți foarte